

November 2009

En dag rodede Chopingo rundt nede i kælderen bag symfoniorkestrets koncertsal. Han havde fundet nogle papkasser, der havde været brugt til programmer, og nu var han ved at sætte dem sammen til et trommesæt. Ugen inden havde han været til koncert med orkestret og tre skraldemænd. Egentlig var de ikke rigtige skraldemænd. Faktisk var de superdygtige musikere, men alle deres instrumenter havde de selv lavet af gammelt skrammel. De havde spillet sammen med orkestrets fine, dyre instrumenter, og det havde lydt helt fantastisk. Tænk at der kunne komme så flot musik ud af gamle dåser og nedløbsrør! Lige siden havde Chopingo slået på alt det, han kunne finde, der sagde en sjov lyd, og nu var hans mor efterhånden blevet så træt af det, (især efter at han var kommet til at slå lidt for hårdt til en fin gammel vase, som ellers havde haft en rigtig fin lyd - altså indtil den gik i stykker), at hun havde bedt ham om at flytte sine eksperimenter ud af huset.

Mens han gik og flyttede rundt på sine kasser, hørte han pludselig en smuk, lidt klagende melodi. Den kom inde fra et af øvelokalerne, hvor musikerne ofte sad og øvede sig og varmede op inden prøverne. Han listede nærmere. Det var så smukt, at han bare måtte høre mere. Lige så forsigtigt trykkede han dørhåndtaget ned og kiggede ind. Det var orkestrets solohornist, Erik, der spillede. Chopingo lukkede øjnene og lyttede til musikken. Hornisten så op og fik øje på ham: "Jamen hejsan, Chopingo. Kom indenfor!", sagde han.

"Hvad var det for noget musik, du spillede?", ville Chopingo vide. "Nå det", sagde hornisten. "Det var en gammel folkemelodi fra Sverige, hvor jeg kommer fra. Den spiller jeg sommetider, når jeg længes lidt hjem." Chopingo kom nærmere. Det her var en chance for ham til at lære endnu en af musikerne at kende – og ham her kunne han tale med, fordi svensk og dansk ligner hinanden meget. "Hvor lang tid har du egentlig boet her i Danmark", spurgte Chopingo. "Tja, det har jeg ikke så længe, selvom jeg har arbejdet i Danmark i mange år", svarede Erik. "Jeg studerede på konservatoriet i Malmö i Sverige, og da jeg var færdig der i 2000, fik jeg arbejde i Danmarks Radios Underholdningsorkester. Derefter kom jeg til Herning, hvor jeg i nogen tid spillede i Ensemble Midtvest. Det er ikke et stort symfoniorkester, som vi har her. Der er kun ansat 10 musikere, så der spiller man mest kammermusik. Men selvom jeg arbejdede i Danmark, boede jeg stadig i Malmö. Det var først, da jeg startede her i Aalborg, at jeg flyttede rigtigt til Danmark. Nu har jeg så været fastansat her siden februar, og inden da var jeg her et halvt år på prøve." "På prøve?", spurgte Chopingo. "Hvad skulle du prøve?" Erik grinede: "Ja, det kalder man den tid, orkestret har til at finde ud af, om jeg er god nok til at spille her. I et symfoniorkester skal man til en konkurrence for at få job. Man melder sig til konkurrencen, og så spiller alle deltagerne for en jury, der bestemmer hvem, der er bedst og derfor skal have jobbet. Herefter har man så jobbet et halvt eller et helt år, så orkestret kan se, om man kan klare opgaven." "Hvad sker der så, hvis de ikke synes det?"; spurgte Chopingo. "Tja, så må man jo prøve at finde et andet job", svarede Erik. "Men prøv lige at hør denne melodi. Den kommer fra Skåne ligesom mig". Og så satte han hornet til munden, lukkede øjnene og spillede. Chopingo lukkede også øjnene og lod sig indfange af musikken. Det var meget, meget smukt!

Der var helt stille, da han var færdig, så spurgte Chopingo: "Har du altid vidst, at du ville være musiker?"

Erik tænkte sig om: "Nej, det besluttede jeg egentlig først, da jeg gik i gymnasiet. Men jeg har altid godt kunnet lide musik. Da jeg var en lille baby, var det bedste, jeg vidste, når min far tog mig op på skuldrene og dansede rundt med mig. Det var mest til musik af Elvis – ikke så meget til klassisk musik. Der er ingen af mine forældre, der er musikere, men min far sang i kor. Det er noget, man gør rigtig meget i Sverige."

"Jamen, hvornår begyndte du så selv at spille?", ville Chopingo vide.

”I Sverige skulle alle børn spille blokfløjte i 3. klasse. Det var jeg ikke ret glad for. Jeg ville hellere finde et andet instrument. Så da jeg var 9 år begyndte jeg at spille horn i musikskolen. Det var ret svært, for jeg var ikke så stor. Jeg var faktisk nødt til at sidde på en telefonbog!” Chopingo grinede! Han kunne lige se det for sig: det store horn og den lille dreng, som næsten ikke kunne løfte det! ”I musikskolen spillede vi også i blæserorkester om aftenen. De havde ikke andre horn, så de var rigtig glade, da jeg kom, og efter en tid fandt jeg ud af, at jeg kunne overdøve dem alle! Det var sejt! Det er nok også derfor, jeg er så glad for at spille horn: det er der ikke så mange andre, der gør. Så jeg føler mig lidt speciel!”

Det kunne Chopingo godt forstå. Han havde længe gået og overvejet hvilket instrument, han selv havde mest lyst til at spille på. I sidste uge, da han havde hørt koncerten med skraldemændene fra trash.dk, var han sikker på, at han ville spille på slagtøj, men nu var han blevet meget fascineret af det smukke gyldne horn med den varme klang. Gad vide, om Erik ville lade ham prøve. Han spurgte forsigtigt, om han kunne få lov til at puste i hans horn. Erik grinede: ”Ja, det må du gerne, hvis du lover, at du ikke siger puste. Vi er blæsere, så vi blæser!” Chopingo kravlede op på hans skød, for han var godt klar over, at han endnu var for lille til at kunne holde hornet selv. Så trak han vejret dybt og blæste så kraftigt, han kunne, ned i mundstykket. Der kom ingen lyd! Chopingo var helt slukøret! Var han virkelig sådan en svækling?

Erik så hans reaktion og skyndte sig at berolige ham: ”Nu skal du se. På alle messinginstrumenterne laver man lyd ved at blæse i instrumentet, men vi gør det på en lidt særlig måde. Du skal spænde læberne og så skal du slå en prut med munden ned i mundstykket. Sådan her.” Chopingo var målløs! ”Slå en prut med munden! Det var godt, at hans mor ikke vidste det!” Men han kunne jo høre, at det virkede, så han trak vejret endnu en gang, forsøgte at spænde i næbbet og endelig kom der lyd. Det var ganske vist ikke en smuk hornklang, men det var en lyd, og det var bedre end ingenting. Da han havde prøvet endnu et par gange, var han helt rød i hovedet og også lidt svimmel. ”Sikke en masse luft, man skal bruge. Bliver du aldrig forpustet?”

Erik satte ham ned på gulvet. ”Nej, det er ikke galt. Det er jo noget, jeg har trænet gennem mange år. Jeg har også sunget i kor. Der lærer man også en hel masse om at bruge vejtrækningen. Det er også en god måde at tænke musikken. Hvis du leger, at du synger musikken, får du automatisk en meget bedre vejtrækning og en naturlig frasering. Jeg leger f.eks. tit, at jeg er en stor operasanger!” Erik tog hornet op, og der tonede en stor og majestætisk melodi frem. ”Det er musik af Wagner” sagde han. ”Det er rigtig fedt at spille på horn”.

”Hvad er egentlig din yndlingsmusik?”, spurgte Chopingo nysgerrigt. ”Hm”, Erik tænkte sig om. ”Det er nok musik af Wagner, og så Haydn. Men jeg kan også godt lige indisk musik. Det lytter jeg tit til, når jeg kommer hjem fra arbejde. Det er helt anderledes.”

Chopingo ville ikke indrømme, at han aldrig havde hørt indisk musik, så han nikkede bare indforstået og besluttede med sig selv, at han ville tage forbi biblioteket på vej hjem og låne noget indisk musik.

”Ups, nu er jeg nødt til at skynde mig til prøve” sagde Erik. ”Jeg skal være solist med orkestret ved koncerten på torsdag. ”Kommer du ikke ind og hører det?”

Chopingo nikkede. Det ville han vildt gerne, hvis han altså fik lov af sine forældre. Han kunne jo sige til dem, at han var blevet inviteret af solisten!

Og så fulgtes de op i salen, hvor hele orkestret var samlet til ugens første prøve.